

DÖVAS

församlingsblad



3 / 2016



Dövprästerna i evangelisk-lutherska kyrkan i Finland

Borgå distrikt:

Maria Lindberg
Södra kajen 8 (PB 210)
00130 Helsingfors
Mobiltelfon: 050-3427129
e-postadress: maria.lindberg@evl.fi

St: Michels distrikt:

Seppo Laukkanen
Mikkelin hiippakunnan tuomiokapituli
Kirkkokatu 10 (PL 122)
50101 Mikkeli
Mobiltelefon: 050-3559819
e-postadress: seppo.laukkanen@evl.fi

Helsingfors distrikt:

Janne Rissanen
Tredje linjen 22 B
00530 Helsingfors
Mobiltelefon: 050-3711314
e-postadress: janne.rissanen@evl.fi

Uleåborgs distrikt:

Päivi Liiti
Ojakatu 1
90100 Oulu
Mobiltelefon: 044-7555554
e-postadress: paivi.liiti@evl.fi

Åbo distrikt:

Petri Majatie
Tavastgatan 13
20500 Åbo
Mobiltelefon: 0400-824039.
e-postadress: petri.majatie@evl.fi

Hela landet / Kyrkostyrelsen:

Riitta Kuusi
Södra kajen 8 (PB 210)
00130 Helsingfors
Mobiltelefon: 050-3006353
e-postadress: riitta.kuusi@evl.fi

Lappo distrikt:

Marja Saukkonen
Kauppakatu 19 C, 3. krs.
40100 Jyväskylä
Mobiltelefon: 0400-241401
e-postadress: marja.saukkonen@evl.fi

De Dövas mission:

Inkeri Vyyryläinen
Västerlånggatan 22 A
20100 Åbo
Mobiltelefon: 045-3186377
e-post: inkeri.vyyrylainen@kuurojenlahetys.fi

Pärmbild: Hannele Rabb

Dövas församlingsblad /årgång 37
Adress: Södra kajen 8, 00130 Helsingfors
Ansvarig utgivare: Maria Lindberg
Redaktion: Olof Ahlskog, Janne Kankkonen, Maria Lindberg,
Hannele Rabb och Rolf Westerlund
Layout och illustrationer: Hannele Rabb
Utgivare: Kyrkans central för det svenska arbetet/Enheten för kyrkans verksamhet
Dövprästens hemsida: www.evl.fi/kcsa/ads/dovarbetet.hmt
Print: Grano, Jyväskylä
ISSN 0359-0445

Hej, läsare!
Skicka in texter till
nästa nummer före
21.11.



441

Tryckeri

697

Det lilla ordet förlåt

Jesus sade: "Om ni förlåter människorna deras överträdelse skall er himmelske fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna skall inte heller er fader förlåta er era överträdelser." Matt. 6:14-15

Lilla Maria, 4 år, sjöng med i sången i församlingens dagklubb: Det vackraste ord som jag vet, är ett ord som så sällan blir sagt. Det väntar på stora och små, det lilla ordet förlåt. Vi ska förstå och förlåta varann och va' rädda om varann lite mer. Kanske snart så ses vi ej mer, vi ska förstå och förlåta varann."

Orden "Kanske snart så ses vi ej mer" skrämde henne väldigt mycket. Tänk om mamma och pappa dog. Tänk om det kom en jordbävning och hon plötsligt var hon helt ensam. Hon hade ju bråkat med mamma just den dagen och surat. Och inte velat säga förlåt på morgonen. Och det nu var för sent.

Nu trettio år senare minns jag fortfarande sången. Jag tycker den är fin. Den berättar hur svårt det är att vara människa och hur viktigt det är att hålla sams och förlåta. Nu som vuxen vet jag att det inte kan komma farliga jordbävningar till Finland. Men jag vet nu också hur skört livet är. Hur lite vi kan veta vad som händer om ett år, om en månad, om en dag. Hur viktigt det är att alltid be om förlåtelse. Att inte skiljas som ovänner. Vi vet ju inte om vi ses igen, allra minst om någon är sjuklig eller en äldre person.

Men lika viktigt är det att förlåta en annan. Att t.ex. säga: "Jag blev ledsen då du inte mötte mig vid bussen, som du lovade göra, men jag förlåter dig." Eller "Det du sade till mig igår gjorde mig sårad, men du får min förlåtelse. Vi glömmer vårt dumma gräl". Då vi förlåter kommer vi att märka att vi mår bättre av det. Det vi gått och burit på, all skuld och skam, all bitterhet, försvinner och vi mår bättre igen, har det lättare att vara. Vi vet hur skönt det är att veta att en annan förlåter oss då vi bett om förlåtelse för något vi gjort. Lika lättade och lyckliga blir de andra då vi ger dem förlåtelse. Vänskapen fortsätter därefter som förut.

Den största förlåtelsen av alla får vi ändå av Gud. Vi människor vill så gärna leva utan att såra varandra eller göra något annat som Gud inte tycker om. Men Gud vet att vi människor lätt gör fel. Därför skickade han sin son till jorden. Då Jesus dog på korset förlät han alla synder och fel vi gjort. Vi skall försöka leva så att vi inte gör några fel mot Gud eller människor, men om vi ändå gör det kan vi lita på att Gud ger oss sin förlåtelse då vi ber om det. Det Gud förlåter, det glömmer han bort. Det finns inte mer. Vänskapen med Gud fortsätter likadan som förr. Om inte ännu lite starkare. För vi kan veta att Gud älskar oss trots att vi gör fel. Gud älskar oss alltid.

Maria, dövprästen



Vad betyder familjen för dig?

Gavin Lilley är mest känd som stand up-artist. Alla känner igen honom och har sett honom göra stand up på teckenspråk på olika platser i Finland och i andra länder. Men det finns en annan sida av Gavin också. Han är nybörjare i sin papparoll.

familj

Vem hör till din familj?

–Jag är gift med Tuija, och vi har en dotter, Kira.

Vad brukar du och din familj göra i vardagslivet?

–Vi brukar gå till köpcentret tillsammans, till lek-parker, laga mat tillsammans i köket, vi läser böcker för vår dotter, säger Gavin och pekar på soffan. Under den finns många böcker för att läsa för Kira.

Vad vill ni uppfostra ert barn?

–Vi är nybörjare som föräldrar till Kira, som har fyllt ett år. Vi vill uppfostra henne så att hon sen kan se på oss föräldrar och tycka att hon fått en bra uppfostran. Vi ger henne teckenspråk som modersmål. Jag använder själv engelskt teckenspråk (BSL) och min fru Tuija använder finskt teckenspråk. Vi vill ge vårt barn möjligheten att lära sig flera språk.

Namn: Gavin Lilley

Hemstad: Vanda

Favoritfärg: grön

Favorithobby: styrketräning

Favoritsport: badminton, squash, springa och simma

Har ni gett ett kristet liv till ert barn?

–I England gick jag i den anglikanska kyrkan och min fru går i den evangelisk-lutherska kyrkan. Vi vill ge vårt barn möjligheten att bekanta sig med båda våra traditioner. Vi vill också berätta allmänt om andra som inte tror eller hör till en kyrka. En dag får vår dotter själv välja vad hon tror på.



Glada och ännu gladare!

Vad betyder advent för dig?

–Jag kommer bara att tänka på när jag var liten och bodde i England och brukade få choklad när jag öppnade julkalendern. Nu när jag är vuxen förändras tankarna och jag tänker på olika traditioner och att få vara tillsammans med familjen under adventstiden.

Vad betyder familjen för dig?

–Ordet familj får mig att först tänka på det blodsband som förenar två människor. De kramar varandra, ger varandra värme och älskar varandra. Också de som är bästa vänner med varandra är som en familj.

Vad vill du säga till läsarna om familj?

–I en familj är det viktigt att ha tid med varandra!

Text: Janne Kankkonen

Foto: Gavins privata

Mamma Tuija, pappa Gavin och lilla Kira.



Dövprästen hälsar



Hej på er allihopa!

Efter en lång varm period börjar hösten göra sig allt mer tydlig. Naturen fylls av fantastiska färger och himlen är hög de dagar det inte regnar. Luften klar och syrerik. Då kvällarna mörknar känner vi kanske ett större behov att stanna hemma och skapa en trygg vrå där vi kan stänga ut mörkret. Då vi stänger ut allt det som kan få oss på ledsamt eller oroligt humör, öppnar vi samtidigt vårt hjärta för Gud. I stillheten och lugnet möter vi honom allra bäst. Gud finns också med oss i vår stress, vår sorg och vår trötthet, men vi hinner inte märka honom då. Bara då vi lägger undan allt annat, öppnar Bibeln eller knäpper våra händer kan vi finna ro i vår Gudskontakt. Gud är på ett särskilt nära oss i stillheten, i bönen.

Gudsrelationen är personlig, men till det kristna livet hör också att vara tillsammans. Att fira gudstjänst tillsammans, att tillsammans knäböja kring nattvardsbordet och att efteråt tillsammans dricka kyrkkaffe och diskutera olika saker. Också i detta nummer av Dövas församlingsblad finns en Händelsekalender från vilken det går att läsa när och var det ordnas teckenspråkig gudstjänst eller annan kyrklig aktivitet för döva. Hoppas vi ses där!

Välsignad fortsättning på hösten!

Maria

Specialskriftskola för teckenspråkiga

Oj, det här blir säkert ett tufft läger, var min första tanke då det framgick att jag fick en möjlighet att vara med på specialskriftskola med både teckenspråkiga och dövblinda unga. När veckan var slut reste jag hem med mycket ny kunskap i bagaget. Krävande var det – men så givande!

Den teckenspråkiga skriftskolan är en nationell specialskriftskola som sedan början av 2010-talet ordnats endast vartannat år, eftersom de teckenspråkiga ungdomarnas antal minskat. Skriftskolan består av förhandslektioner med dövprästen för det egna distriktet, ett veckoslutsläger och ett sommarläger som avslutas med konfirmation. I år hölls veckoslutsläget i mars Träskända och sommarlägret och konfirmationen 11–18.6 i Ruokolax.

Stor personal underlättar att orka

Konfirmandgruppen bestod av sju ungdomar, av vilka två var dövblinda. I år var inga finlandssvenska teckenspråkiga konfirmander med. Jag upplevde mig ändå ha en roll i egenskap av kvinna och präst, vid sidan av två manliga präster, en kvinnlig diakon och en manlig vuxenledare. De vuxnas antal var alltså i stor relation till antalet unga. De båda dövblinda hade

därtill var sin personlig assistent och två tolkar med sig. Om nätterna hade vi en utomstående nattvakt.

Det låter kanske överdrivet med tre lärare för sju unga, men det hjälpte oss att orka vara sociala. Programmet var digert och vi strävade efter en mångsidig och konkret undervisning så att alla kunde lära sig på det sätt som passade dem bäst. Vi tre lärare hade alla olika undervisningsstilar och material, men också några gemensamma lektioner. Jag gjorde power point-bildspel med många bilder till varje lektion. Bilderna underlättade förståelsen för dem som inte kunde läsa så bra. Bilderna hjälpte inte de dövblinda, men en av dem hade en dator som kunde omvandla skriven text till blindskrift. Hen kunde via datorn själv läsa det som stod på skärmen. Det var en fantastisk apparat!

Konkret material viktigt

Förutom power point-bildspel och videor på

teckenspråk var det viktigt att ha så mycket konkret material med som möjligt. Dels fungerade de som konkretisering av det vi pratade om, dels kunde de dövblinda känna på föremålen och själv få en uppfattning av dem. Jag hade lyckan att ha ämnen som lätt kunde konkretiseras och bar sålunda med mig allt från dop- och gravljus, vatten, dopklänning och dockor och modeller klippta av papp.

Gruppen var lämpligt liten med tanke på konkreta undervisningsmetoder. Bibelberättelser som miniskådespel fungerade bra. Också lägerbröllop och – dop väckte intresse. Alla kunde vara med och pröva på olika roller. Det kändes extra viktigt för den ena dövblinda att få vara präst då vi hade dop. I samband med genomgången berättade vi för henom att det i USA på riktigt finns en dövblind präst. Jag tror det gjorde gott för hens självförtroende att höra detta.

Lämpliga lekar

Under lägret lärde jag mig vilket tempo som var lagom. Det var viktigt att minnas att inte teckna för snabbt eller ge för mycket information på en gång utan ge de unga den tid som behövdes. Det var också viktigt att ge tid att läsa och se på bilder och först sedan berätta. Då jag tecknade samtidigt måste de unga välja vad de följde med. Då jag visade bilden eller texten först och tecknade sedan var den en lämplig rytm att hinna med båda. Regelbundna och tillräckligt långa pauser var också viktiga, fram för allt för de

dövblinda och deras tolkar.

Lekarna var en nöt att käcka. Hurdana lekar kunde alla vara med i? Vår vuxenledare var väldigt skicklig. Han lyckades hitta lekar som passade alla. Namnlekar, pulsen och en uppgiftsbana med knepiga uppgifter som utfördes parvis visade sig fungera bra och uppskattades. Jag deltog själv i en lek där vi skulle känna igen föremål med slutna ögon. Hjälpte det var!

Bekant plats – trygg plats

Att få tillräckligt med tid för att lära känna utrymmen är viktigt för dem som inte kan se. Därför gick vi en eftermiddag till den kyrka de unga skulle konfirmeras i. Det visade sig vara väldigt viktigt för de dövblinda att få bekanta sig med den nya miljön redan några dagar före konfirmationen. Då platserna var bekanta och gudstjänstordningen övad några gånger kändes konfirmationsmässan trygg.

Veckan med de unga är något jag inte skulle byta bort. Jag vet inte vem som lärde sig mer – de unga som bekantade sig med sin tro eller jag som insåg hur viktigt det är att låta var och en komma till kyrkan med förutsättningar de behöver för att vara med. Vi må ha olika utgångspunkter, men vi alla har ett behov att vara sedda och älskade sådana som vi är.

Text: Maria Lindberg

Foto: Maria Lindberg & Elina Jokipaltio

Några morgnar hölls morgonandakten utombus i lägerkyrka.



Nu är allt förbi! Lyckliga nykonfirmerade och deras ledare.



Yrke: församlingsmästare

Marléne Ståhl arbetar som församlingsmästare i Petalax. Hennes arbetsuppgifter är många, hon håller i trådarna till allt som händer i kyrkan. Tur nog har hon en allt-i-allo, Anders Norrman, som gör en del tyngre jobb.

Vad gör en församlingsmästare?

–Jag sköter allt i kyrkan. Inför en gudstjänst byter jag liturgiska färger, sätter fram blommor, tänder ljus, sätter upp psalmerna, ser till att det finns vin och oblater och ringer i kyrkklockorna. Jag städar, tvättar och stryker prästens albor, klipper gräs, vattnar och sköter gravar, kokar både kaffe och mat, och serverar. Jag brukar säga att jag gör allt annat än predikar och spelar orgel. Nog skulle jag säkert kunna predika nån söndag också. Det skulle säkert komma mycket folk till kyrkan följande söndag, skämtar Marlene.

Och när du ringer i klockorna drar du i ett rep?

–Nej, jag trycker bara på en datorskärm, så ringer de automatiskt. Man får bara hoppas att tekniken fungerar. På en vaktmästarkurs för tio år sen träffade jag en kvinna som fortfarande drog i repet.

Behövs du också under gudstjänsterna?

–Förr satt jag alltid vid psalmnummertavlan, men numera sitter jag vid högtalarna. Nästan alla präster talar i mikrofon och då måste jag justera ljudet medan de talar. En man brukar alltid ta ögonkontakt med mig när han vill att jag ska höja ljudet. Jag tar också upp kollekt. Häven blir tung när folk tömmer sina spargisar. En gång lossnade häven från skaftet och föll rakt på fötterna på en karl, till allmän glädje.

Och så är det dop, vigslar och begravningar?

–En del dop är i hemmet och då är jag inte med. Om dopet är i församlingshemmet, flyttar jag dopfunten dit. Nu finns det också skötbord i WC, förr fick de byta blöja på en filt på golvet.

–Om det är bröllop, smyckar paret själv kyrkan. En gång fick de bråttom då en vigsel var kl 16 och följande kl 17.

–Före första begravningen behövde jag se hur allt gick till, så jag satt på läktaren och tittade. Nu har jag varit med om ett par hundra begravningar. Jag tar emot kistan och visar anhängiga hur den ska bäras in. Den dödas fötter ska in först och framme vid altaret sväng-



Enligt Marlène brukar folk tro att hennes jobb går ut på att sätta upp psalmnumren, men hon har verkligen många arbetsuppgifter.

er man kistan medsols så att huvudet är mot altaret. När allt är klart ska den döda ut med fötterna först.

Gräver du gravar?

–Nej, vi beställer en grävare som är specialiserad på att gräva gravar. Nog skulle jag väl kunna gräva en grav om jag fick ett halvt år på mig, skämtar Marlène.

Finns det en jättestor nyckel till kyrkdörren?

–Det finns en sån nyckel, med man går in bakvägen med en vanlig Abloy-nyckel, och sen låser man upp kyrkdörren med den stora nyckeln, förklarar Anders, som också är med under intervjun.

–Kyrkan har ett alarmsystem. Alla alarm kommer till min telefon och då måste jag till kyrkan, kanske mitt i natten, och kolla att allt är som det ska. Orsaken till alarmet kan vara strömbrott eller att sprinklersystemet reagerar. Förr gick alarmet flera gånger i veckan. En veckoslut per månad har jag en vikarie som vaktar telefonen. Den helgen väntar jag nog alltid på, säger Marlène.

Är det ett ensamt jobb?

–Ja.

–Inte mera då du har mig, säger Anders.

–Speciellt vintertid är det ensamt. Då har jag inte utarbetet, då är det mera städning inne i kyrkan.

Som gravskötare, börjar ni tänka mera på döden?

–Inte jag, säger Anders. Jag tänker mest på att det är trångt att klippa gräset mellan gravarna.

–Jag tänker inte heller på döden. Jag brukar läsa namnen på gravarna. Och inte är jag rädd för döden, säger Marlène.

Har ni träffat döva nån gång?

–Min pappas kusin är döv, berättar Anders.

–Min bästa kamrat från förr hade en döv dotter, säger Marlène. Och jag som trodde att det var min vackra sång flickan somnade av då jag höll henne i famnen, men den sången hörde hon ju inte.

Text & foto: Hannele Rabb



Anders Norrman och Marlène Ståhl sköter båda om gravgården.

Frostnatt. Begonian klarade sig inte.



Nyckeln till kyrkan.



Klockringning – ett slags språk

Ända sedan 400-talet har man ringt i kyrkklockor.

Hur man ringer i kyrkklockorna kan variera från församling till församling.

Marléne berättar att man ringer i kyrkklockorna tre gånger innan gudstjänsten börjar. De tre ringningarna kallas kyrkringning, prästringning och sammanringning och sker 30 minuter, 15 minuter och 3 minuter innan gudstjänsten börjar. När gudstjänsten är slut, ringer man avslutningsringningen.

När någon har dött, meddelas ortsborna om detta genom själaringning. Marlène berättar att det finns två kyrkklockor, en stor och en liten. Ljudet i den stora klockan är lägre, och den lilla klockan har ett högre ljud. Först är det växelringning, så man ringer turvis i stora och lilla klockan i 4 minuter. Därefter ringer man nio slag antingen i stora eller lilla klockan,

beroende på om det är en man eller en kvinna som har dött.

En hörande person kan alltså lyssna på ljudet och veta om en man eller en kvinna har dött. En del församlingar meddelar också den dödas ålder genom att ringa tiotalen med stora klockan, och entalen med lilla klockan. Om den 93-åring har dött ringer man nio gånger i stora klockan och tre gånger i lilla klockan.

Vid begravning har man långsam begravningsringning. Vid bröllop ringer man numera mera sällan i kyrkklockorna.

Klockan 18 på lördagskvällarna ringer man helgmålsringning för att meddela att söndagen har börjat. På bibliskt sätt räknar man att dygnet börjar då kvällen börjar.

Text: Hannele Rabb

Sommarresa i östra Estland

Rolf Westerlund åkte i somras, 26–29 juli, på en rundtur i östra Estland, arrangerat av EBUF, Esbobygdens ungdomsförbund där hans syster jobbar.

Vi var 38 deltagare på resan, från Ekenäs, Ingå, Kyrkslätt och Esbo. Resan gick från Tallinn-Narva-Tartu-Tallinn.

Det mesta av resans upplevelser hörde hemma i Ida-Virumaa, som har de längsta stränderna och högsta skidbackarna i Estland. Området är som en kulturkittel, som blandar gammalt och nytt, olika traditioner och seder. Läget vid gränsen mellan öst och väst gör området till en intressant mötesplats.

Resan började ändå med ett besök i den gamla borgen i Rakvere, tidigare Wesenberg, en stad som ligger ca 22 kilometer från kusten, vid järnvägen Narva-Tallinn. Borgen började byggas år 1223 och idag finns välbevarade ruiner kvar där en massa program ordnas för turister. Staden är också känd för en stor

skulptur av en tjur, Tarvasstatyn, troligen den största djurstatyn i hela Baltikum.

Längs vägen från Tallinn till Narva såg vi många samhällen med gamla förfallna byggnader från Sovjet-tiden, både risiga höghus, enskilda hus och garagebyggnader som ibland helt saknade tak. Det var en sorglig syn i det övrigt så vackra landskapet med olika lövträd och vackra ängsmarker samt närheten till havet. Längs vägen såg vi väldigt många storkbon högt uppe på tak, på skorstenar och på telefonstolpar, på stora högar av kvistar.

Både där vi övernattade första natten, vid Saka herrgård och därifrån vi fortsatte följande morgon kunde vi njuta av långa härliga sandstränder längs Finska vikens södra kust. Den i särklass mest impo-

nerande stranden ligger vid Narva-Jõesuu. Där skulle det vara skönt att fira semester under en varm sommar! Kusten är helt öppen – här ligger ingen skärgård utanför.

Kohtla-Järves oljeskiffermuseum var en häftig påminnelse om under vilka tuffa och tunga omständigheter tusentals människor har jobbat med hårt och smutsigt arbete. Museet är det enda i sitt slag i hela världen.

Skönhetsupplevelser fick vi å andra sidan i Toila Oru park. Parken är grundad av en rysk köpman i slutet av 1800-talet som där också byggde ett sommarpalats. Platsen var sedan sommarresidens för Estlands första president en kort tid före andra världskriget, 1934–1940. Under kriget förstördes byggnaden i flera omgångar. Numera finns bara den storslagna parken kvar.

I staden Narva kände man nästan påtagligt av en 700 år gammal historia! Narva är idag Estlands tredje största stad och ligger vid Narvafloden. Floden för vatten från Peipussjön ut till Östersjön. På var sin sida om floden Narva ligger två borgar, Hermannborgen på den estniska sidan och Ivangorod på ryska sidan. I det omfattande museet finns bl.a. en stor historisk översikt över ett 40-tal slott och borgar runt om Östersjön från 1500-talet framåt. Där fanns också Raseborgs slott med, från min hemstad! I restaurangen där vi åt kunde man genom fönstret åt ett håll se Estland medan fönstret åt det andra hållet vette mot Ryssland.

Turen ner mot till Peipussjön, med sina fina sandstränder kändes som att komma till en havsstrand, men inte en enda båt syntes till. Gränsen mellan Estland och Ryssland går idag mitt i sjön.

På vägen ner mot Tartu besökte vi många intressanta platser, bl.a. nunneklostret i Pühtista, en väldigt vacker ortodox kyrka, med en jättefin, välskött trädgård och bl.a. två stora vedtravar i ett speciellt format. I Avinurme livsstilscenter fick vi bekanta oss med olika slags träarbeten och därifrån köpte många en massa korgar med sig hem. När vi sedan kom till Tartu var det som att förflytta sig till en helt annan värld, med modernt hotelliv och en storstads puls.

Vi hade en estnisk guide med på hela resan, vilket var mycket intressant. Jag frågade henne hur esterna ser på att vara med i EU och Nato, och hon svarade att det är ok och känns tryggt för landet.

Text: Rolf Westerlund & Iwe Ekström

Foto: Rolf Westerlund



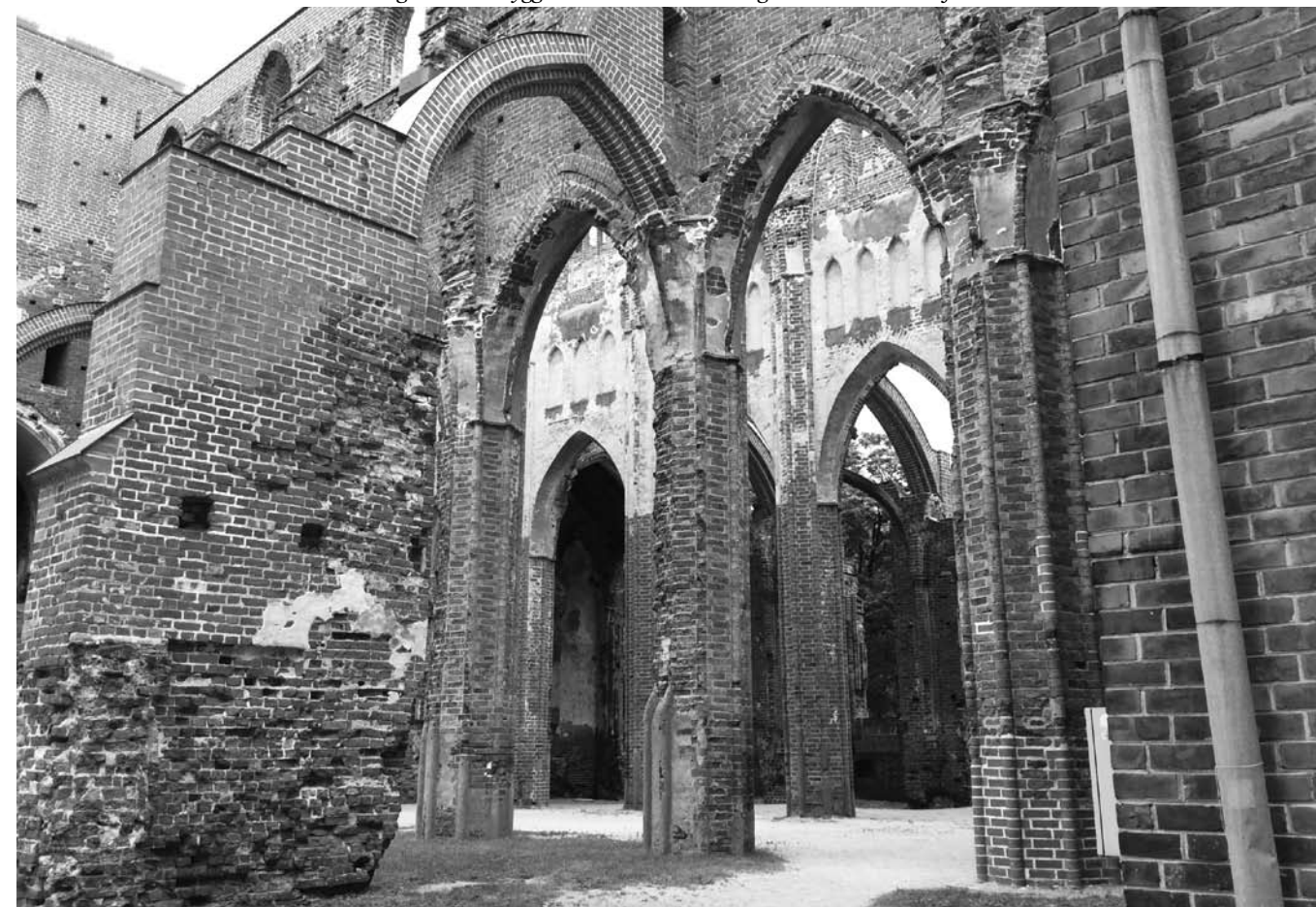
En underbar, några km lång sandstrand vid klintkusten i Saka.



Klostret från år 1891 är Estlands enda fungerande rysk-ortodoxa nunnekloster. Här bor idag lite mer än 100 nunnor. Området har en mycket välskött trädgård och bl.a. ett par intressanta vedstaplar.



Katedralen i Tartu, en av de mest storslagna barockbyggnaderna i Estland. Idag delvis restaurerad för Tartu universitets museum.



Andra gången gillt för Maria i Ekenäs kyrka

Dövprästen Maria Lindberg kom för andra gången till Ekenäs kyrka den 4 juni 2016 för att hålla nattvardsgudstjänst.

Tyvärr hade information om gudstjänsten inte publicerats i Kyrkpressen utan bara via direkt cirkulär till de döva. Några hörande hade ändå hittat till gudstjänsten, troligen via information i Ekenäs församlings egen publikation, Mitt i livet.

Efter gudstjänsten drack vi kaffe inne i kyrkan. Vid gudstjänster tidigare om åren har vi efteråt samlats i församlingshemmet, men kanske också de här träffarna lider av de ekonomiskt dåliga tiderna.

Det var trevligt för oss alla att nu också för första gången få träffa vår dövprästs fästman Anders Ekberg,

som är kantor. Med om gudstjänsten var också min gamla vän Aira-Liisa Roiha som kom från sitt sommarställe på Skäldö. Hon kom sedan efter gudstjänsten tillsammans med Maria och Anders hem till mig på Gullö. Där blev det lite mera kaffe med dopp och jag visade för dem det museum med gamla arbetsredskap från jordbruket som vi har på vår hemgård. Vi hade fina diskussioner om gamla, redan historiska tider!

Text: Rolf Westerlund & Iwe Ekström

Foto: Rolf Westerlund

Anders Ekberg, Maria Lindberg och Aira-Liisa Roiha på besök i Rolf Westerlunds privata museum med gamla arbetsredskap.



Kyrklig information

Händelsekalender

- | | |
|--------|---|
| 24.10. | kl. 18 Dövas församlingsafton i Borgå (Finska församlingshemmets kapell, Lundagatan 5.) |
| 14.11. | kl. 18 Dövas församlingsafton i Borgå. (Finska församlingshemmets kapell, Lundagatan 5.) |
| 15.11. | kl. 18 Nattvardsgudstjänst på finl.sv. teckenspråk i Vasa (Stora församlingssalen, Skolhusgatan 26) |
| 4.12. | kl. 13 Adventsmässa i Korso kyrka, Vanda (Havsörnsvägen 4) |
| 17.12. | kl. 11 Julgudstjänst på finl.sv. teckenspråk i Karis kyrka |
| 20.12. | kl. 18 Julgudstjänst på finl.sv. teckenspråk i Församlingscentrets kapell, Jakobstad |
| 21.12. | kl. 18 Julgudstjänst på finl.sv. teckenspråk i Trefaldighetskyrkan, Vasa |
| 25.12. | kl. 15 Teckenspråkig julkyrka i Alberga kyrka (Grindbergsgatan 2) |

.....

Maria Lindbergs arbetstider
som dövpräst (KCSA) och som
församlingspastor (för hörande)
i Borgå

.....

30.10–6.11. Borgå
7–27.11. KCSA
28.11–3.12. Borgå
4.12. KCSA (adventsmässa)
5–11.12. Borgå
12–25.12. KSCA
26.12–1.1. Borgå

Kyrkogångsdag på Hällsand

Söndagen den 3 juli samlades cirka 15 personer på Hällsand (ett stenkast från Solsand) för att ta del av en teckenspråkig gudstjänst samt presentationer om Birgitta Wallviks bok och Mia Slottes forskningsprojekt.

Maria Lindberg ledde gudstjänsten och sedan var det dags för sopplunch. Efter lunchen berättade Wallvik kort om innehållet i boken hon skrivit om Dövsstums skolan i Jakobstad. Skolan var den tredje dövsstums skolan i Finland och var belägen på Dövsstumsbacken i Jakobstad. Skolan var en internatskola och år 1887 flyttades skolan från Pedersöre till Jakobstad. De första stängningshoten kom på 1920-talet och år 1932 var sagan all för Dövsstums skolan. Wallvik lyfte även fram föreningen Jakobstads Nejdens Döva rf och dess historik.

Slotte presenterade de preliminära resultaten från hennes forskning om den finlandssvenska teckenspråksgemenskapen ur den yngre generationens synvinkel. Forskningens tyngdpunkt låg på livsberättelser och Slotte kom fram till slutsatsen att identitet inte nödvändigtvis är starkt kopplad till



Maria Lindberg höll gudstjänst Hällsand sommarhem.

språk. Efter Slottes presentation serverades kaffe och bullar, som även slukades i snabb takt innan det var dags för hemfärd.

Text & foto: Elin Westerlund

Fyra glada damer, Karin Kronlund-Saarikoski, Christina Karu, Birgitta Wallvik och Anna-Maria Slotte.



Adressförändring / Ny prenumerant

Fyll i och skicka in blanketten om du flyttar eller om du vill få Dövas församlingsblad.

Namn:

Tidigare adress:

Ny adress:

Skicka blanketten till:
KCSA / Maria Lindberg
PB 210
00130 Helsingfors

eller meddela dina uppgifter till: maria.lindberg@evl.fi



Vem sa vad i Bibeln? Dra streck mellan citat och person!

- | | |
|---|--------------------------|
| 1. "Kasta alla nyfödda pojkar i Nilen och låt bara flickorna leva." | A. Daniel |
| 2. "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika" | B. Salomo |
| 3. "Han stängde till gapet på lejonen och de gjorde mig ingen skada." | C. Jesus |
| 4. "Tag och ät, detta är min kropp. " | D. Farao |
| 5. "Jag måste gå dit och se varför busken inte brinner upp." | E. Adam |
| 6. "Ja, denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött." | F. Djävulen |
| 7. "De har inget vin." | G. Gud |
| 8. "Om du är Guds son, så befall stenen där att bli bröd." | H. Jesu mor Maria |
| 9. "Hugg det levande barnet mitt itu och ge hälften åt den ena och hälften åt den andra!" | I. Mose |

Rätt svar: 1D, 2G, 3A, 4C, 5I, 6E, 7H, 8F, 9B

INTRESSANT I KYRKAN

Under året presenterar vi olika objekt som vi stöter på i kyrkor och kapell, eller utanför. Läsarna är också välkomna att skicka in foton.

Timglas



Foto: Hannele Rabb

Ställningen med timglas finns vid predikstolen i S:ta Marie kyrka i Åbo. Kyrkan är byggd på 1300-talet. På 1400-talet började man använda timglas när prästerna predikade. Ofta blev en predikan lång och tung att lyssna på, så man bestämde att den inte får ta längre tid än en timme. När predikan började vände prästen på timglasen och när sanden runnit ut måste predikan vara slut.

Medeltida kalkmålning

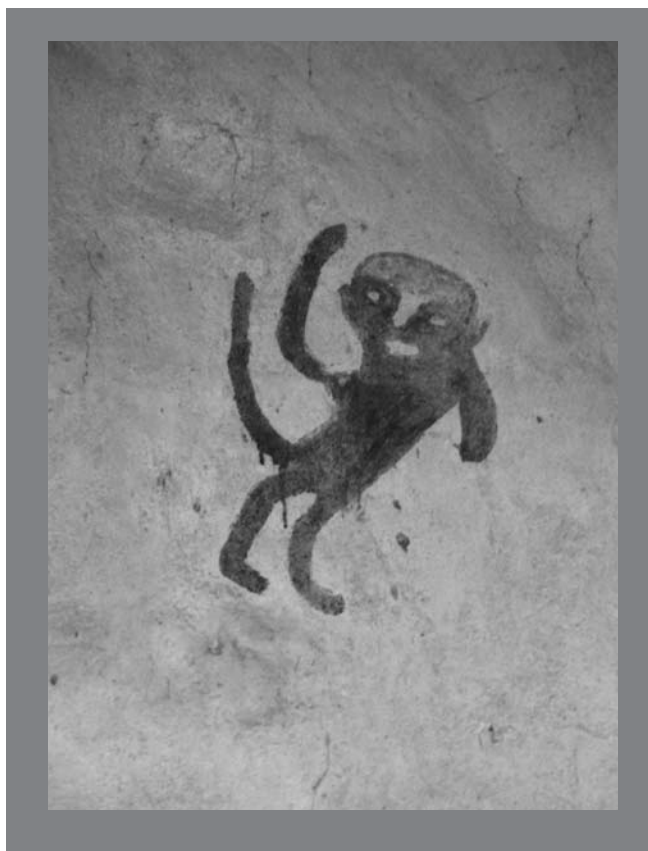


Foto: Hannele Rabb

I S:ta Marie kyrka finns nästan roliga, lite barnsligt gjorda kalkmålningar, målade med röd färg. Här en människofigur som verkar ha svans. Man tror att det var kyrkobyggarna som också tog till penslarna, för man kan se på stilen att det är flera personer som har målat figurerna. På 1800-talet målade man över figurerna, men i början av 1900-talet tog man fram dem igen.

Har du ett foto som du vill visa i tidningen? Mejla det till: maria.lindberg@evl.fi eller posta pappersfotot till: Maria Lindberg, Södra kajen 8, 00130 Helsingfors.